

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617208240
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1617208240.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: J. L. R., C..R., R. R. P. XX, Ž., A.: XX XXX XXX proti žalovanej: R. O., X.. X.XX.XXXX, L. K., o zapl. 584,60 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 4.10.2019, č. k. 30Csp/99/2017 - 177, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti
p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 82,36 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanej proti žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

2/ Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že žalobca ako banka a žalovaná ako majiteľ účtu uzavreli dňa 06.06.2014 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol žalovanej osobný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX v mene eur s vydanou platobnou kartou Maestro. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. Žalovaná v zmluve vyhlásila, že sa oboznámila so sadzobníkom poplatkov a všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú súčasťou zmluvy. Z výpisu z účtu žalovanej vyplýva, že ku dňu 01.07.2017 evidoval žalobca debetný zostatok na účte žalovanej 584,60 eur, z ktorého úroky činili 309,03 eur + 13,21 eur, poplatok za upozornenie vo výške 150 eur, poplatok za výzvu 30 eur. Na výpise je poznámka „prevedenie dlhu klienta“. Výpis je adresovaný žalovanej. Podľa zverejnených úrokových sadzieb produktov žalobcu účinných od 01.08.2017 bolo nepovolené prečerpanie úročené sadzbou 28,00% ročne. Zo zmluvy o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 18.11.2014 súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako banka a žalovaná ako klient uzavreli zmluvu, na základe ktorej žalobca umožnil žalovanej povolené prečerpanie na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX do výšky úverového limitu 600 eur s variabilnou úrokovou sadzbou 19,90% ročne. Súčasťou zmluvy sú všeobecné obchodné podmienky. Zmluva neobsahuje podpisy ani jednej zo zmluvných strán.

3/ Za tohto skutkového stavu, odkazujúc na § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710, § 497 Obch. zák., § 40 ods. 3, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2 Obč. zák., § 1 ods. 1, 2, §2 písm. a/, b/, f/, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobe je možné vyhovieť len čiastočne. Skonštatoval, že žalobca uplatňuje v konaní nárok na zaplatenie pohľadávky zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb (zmluvy o bežnom účte) a zo zmluvy o povolenom prečerpaní na účte (zmluvy o spotrebiteľskom úvere), ktoré zmluvy

vyhodnotil ako spotrebiteľské (§ 52 a nasl. Obč. zák.). V konaní nemal za spornú skutočnosť uzatvorenia zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca viedol pre žalovanú bežný účet. Súd prvej inštancie však skonštatoval, že nepovolené prečerpanie nemožno stotožniť s inštitútom prekročenia v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f/, § 18 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z.), pretože žalovanej neboli poskytnuté žiadne peňažné prostriedky nad rámec aktuálneho zostatku na účte, s ktorými by mohla disponovať. Nepovolené prečerpanie v zmysle čl. 3.12 VOP vzniká v prípade, že majiteľ účtu nemá na účte peňažné prostriedky napr. na úhradu poplatkov alebo úrokov a ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Pokiaľ je majiteľ účtu z tohto dôvodu v nepovolenom prečerpaní, je už v omeškaní a veriteľovi vznikol nárok na úroky z omeškania. Súd prvej inštancie tiež ozrejmlil, že na žalobcom uplatňované nepovolené prečerpanie nie je možné aplikovať ani ust. § 710 Obch. zák., ktorý upravuje analogické použitie ust. § 497 a nasl., pretože v zmluve nebolo dohodnuté, že banka vykoná do určitej sumy príkaz na platbu, aj keď na to majiteľ účtu nemá peňažné prostriedky. Súd prvej inštancie uzavrel, že ustanovením 3.12 VOP dochádza k obchádzaniu zákonného inštitútu úrokov z omeškania (kogentného ust. § 517 ods. 2 Obč. zák.) a preto ide neprijateľnú zmluvnú podmienku (§ 53 ods. 5 Obč. zák.). Ohľadom tzv. sankčného úroku 28% ročne, súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/210/2018 zo dňa 25.9.2018, ktorý vyslovil, že tento nárok banke nevyplyva ani z právnej úpravy ust. § 18 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. upravujúcej tzv. prekročenie, nakoľko táto predpokladá, že banka umožní spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Pokiaľ ide o žalobcom predloženú Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 18.11.2014, súd prvej inštancie skonštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje podpis žalobcu ani žalovanej, čím nebola dodržaná písomná forma zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z., § 43 ods. 3 Obč. zák.) čoho dôsledkom je skutočnosť, že predmetná zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ako aj vzhľadom na konštatovanú neprijateľnosť zmluvnej podmienky umožňujúcej úročiť tzv. nepovolené prečerpanie úrokom 28% ročne, súd prvej inštancie zo žalovanej istiny žalobcovi nepriznal sumu 502,24 eur a to úroky 309,03 eur, poplatok za upozornenie 150 eur, poplatok za výzvu 30 eur a úroky 13,21 eur a priznal mu len zvyšok, a to sumu 82,36 eur. Súd prvej inštancie dodal, že aj v prípade ak by neskonštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, nepriznal by žalobcovi nárok na poplatok 180 eur, pretože s odkazom na súdnu prax (rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co/131/2016, rozsudok Krajského súdu v Bratislava č.k. 9Co/350/2012) „upomienka nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mala povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi netransparentné. Zmyslom upomienok je upozorniť a súčasne vyzvať dlžníka, aby si dodatočne splnil svoju povinnosť, s plnením ktorej je v omeškaní, ich účelom by nemalo byť získavanie majetkového prospechu vo forme akejsi finančnej sankcie voči spotrebiteľovi ako dlžníkovi. Neprijateľnou je zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy a poplatky za upomienky), predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky spočívajúce v ich účtovaní možno hodnotiť ako poškodzujúce. Preto sa poplatkami za takéto plnenia spája záver o ich neprijateľnosti a teda neplatnosti (§ 53 ods. 5 Obč. zák.)“.

4/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 C.s.p. a takmer plne procesne úspešnejšej žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

5/ Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a napadol ním jeho zamietajúci výrok. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobe vyhovel. Namietal procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý, pokiaľ dospel k záveru o neúplnosti žaloby, ho nevyzval na doplnenie podania v zmysle § 129 ods. 1 C.s.p.; ďalej namietal nesprávnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru; o neprijateľnosti zmluvnej podmienky umožňujúcej tzv. nepovolené prečerpanie úveru úročiť úrokom 28% ročne a jeho záver o nedôvodnosti uplatnených sankčných úrokov 28% ročne. Pokiaľ ide o prvý odvolací dôvod, žalobca argumentoval tým, že ak žaloba neobsahuje dostatočné skutkové odôvodnenie, ide o vadu žaloby a je povinnosťou súdu pokúsiť sa postupom podľa § 129 ods. 1 C.s.p. o jej opravu alebo doplnenie; keďže súd prvej inštancie rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu, hoci bol k takejto činnosti

povinný, odňal mu možnosť konať pre súdom (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), a ohľadom tohto odvolacieho dôvodu dodal, že v odvolacom konaní doručil súdu podpísanú Zmluvu o povolenom prečerpaní, čo je s poukazom na uznesenie KS v Prešove č.k. 16Co/25/2017-114 zo dňa 20.2.2018 dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Ku konštatovanej nedôvodnosti poplatkov a úrokov v napadnutom rozsudku žalobca argumentoval tým, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou sa spravoval Zmluvou o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb v spojení so Všeobecnými obchodnými podmienkami, Sadzobníkom poplatkov a Výveskou úrokových sadzieb, na ktoré zmluva o bežnom účte odkazuje, Zmluvou o poskytnutí nepovoleného prečerpania ako spotrebiteľského úveru a zákonom č. 129/2010 Z.z., z ktorého znenia je zrejmé, že prekročenie je osobitným právnym inštitútom, ktorého obsahom je automatické prijatie prečerpania (§ 2 písm. f/). Podľa žalobcu už z formulácie tohto zákonného ustanovenia možno vyvodiť, že banka má voči majiteľovi účtu v prípade prekročenia disponibilného zostatku na účte, resp. prekročenia dohodnutého úverového limitu, nárok na vrátenie takto prečerpaných prostriedkov, t. j. nárok na vrátenia prekročenia a neplatí, že na uplatnenie predmetného nároku je potrebné uzatvorenie osobitného zmluvného vzťahu okrem Zmluvy o účte, čo potvrdzuje aj osobitná úprava formy Zmluvy o prečerpaní v ust. § 2 písm. e/ zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca teda prekročenie považuje za osobitný zákonný inštitút upravujúci právne situácie, ku ktorým dochádza pri vedení účtu na základe Zmluvy o bežnom účte, ktorého účelom je úprava nárokov banky voči žalovanej pri absencii osobitnej dohody povoľujúcej majiteľovi účtu čerpanie prostriedkov nad rámec disponibilného zostatku na účte. Žalobca ďalej argumentoval tým, že zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., naopak podľa ust. § 18 ods. 1 zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca výšku úrokových sadzieb zverejňuje v úrokovej výveske na web stránke. Nárok na úrok z prekročenia je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle § 18 zákona č. 129/2010 Z.z.. a jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta tak Obchodný zákonník, ako aj ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je teda odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. Na základe toho sa v danom prípade nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobcom a nakoľko sa opiera o právnu úpravu, nie je daná jej neprijateľnosť.

6/ Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

7/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutom výroku, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť pre vec podstatné skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s nosnými dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

8/ K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd uvádza, že je procesnou povinnosťou strán sporu niesť bremeno tvrdenia a naň nadväzujúce bremeno dôkazu. Porušenie tejto povinnosti nezakladá procesný nárok strany na to, aby ju súd vyzval na jej splnenie a inštruoval ju v tomto smere. Následkom porušenia tejto povinnosti je strata sporu. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vyzval žalobcu (nad rámec svojich procesných povinností) na doplnenie žaloby o podstatné skutkové tvrdenia a na doloženie listinných dôkazov (viď výzva zo dňa 25.6.2019), na čo žalobca reagoval doplnením žaloby a predložením ďalších listinných dôkazov, vr. zmluvnými stranami nepodpísaného znenia Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte (č.l. 91 a nasl.). V posudzovanej veci tak nešlo o absenciu opisu rozhodujúcich skutočností alebo o ich nezrozumiteľnosť, ani o neúplnosť žaloby, kedy by mal súd povinnosť vyzvať žalobcu na ich prosté doplnenie alebo opravu postupom podľa § 129 ods. 1, 2 C.s.p. Žalobca totiž opis rozhodujúcich skutočností v žalobe a jej doplnení uviedol, rovnako tvrdené skutočnosti podložil listinnými dôkazmi, ale tie nepostačovali na prijatie záveru o perfektnom uzatvorení Zmluvy o povolenom prečerpaní. Nemožno teda súhlasiť s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie ho mal vyzývať (opätovne) na odstránenie väd podania podľa § 129 ods. 1, 2 C.s.p., nakoľko v danom prípade nešlo o vady žaloby (podanie žalobcu nebolo neúplné, nezrozumiteľné). Neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena nepredstavuje formálny nedostatok náležitostí (vadu) žaloby. V prípade, že skutkové tvrdenia nekorešponujú s predloženými a vykonanými dôkazmi, znamená to, že strana sporu neunesla dôkazné bremeno, dôsledkom čoho je jej prehra v spore, nie povinnosť súdu vyzvať stranu na doplnenie alebo opravu skutkových tvrdení alebo doplnenie ďalších dôkazov s cieľom favorizovať

jednu sporovú stranu za účelom jej úspechu v konaní. Vzhľadom na absenciu písomnej formy Zmluvy o povolenom prečerpaní potom súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.). Pokiaľ žalobca ako súčasť odvolania predložil podpísanú Zmluvu o povolenom prečerpaní, ide o prostriedok procesného útoku (dôkaz), ktorý nie je možné v odvolacom konaní použiť, nakoľko ho mohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.) a preto odvolací súd nemôže naň prihliadať.

9/ Súd prvej inštancie sa v rámci komplexnosti pri posudzovaní uplatneného nároku správne vysporiadal aj s nárokom na poplatky a upomienky vo výške 180 eur (viď ods. 41), ako aj účtovanie sankčného úroku 28% ročne (viď ods. 36). Odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že ročný úrok 28% podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12%), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako aj dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28% za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo už potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.8.2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.9.2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 9.11.2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký Bundesgerichtshof v rozsudku z 13.3.1990 sp. zn. AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi, Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Možno teda zhrnúť, že aj v prípade, ak by si zmluvné strany výšku úroku 28% písomne dojednali, takéto dojednanie by bolo neplatné v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Obč. zák.

10/ Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

11/ O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd jej ich náhradu nepriznal (viď uznesenie kolégia NS SR č. 15 z 9.10.2018).

12/ Vyhovujúci výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 82,36 eur nebol napadnutý odvolaním a preto nadobudol právoplatnosť.

13/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).